

מגילה כב

במדבר פרק כב

- (א) וַיִּדְבֹר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר :
- (ב) צוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת קַרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאִשֵּׁי רֵיחַ נִיחֹחַי תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְמוֹעְדוֹ :
- (ג) וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַה' כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם עֲלֵה תְּמִיד :
- (ד) אֶת הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בְּבֹקֶר וְאֶת הַכֶּבֶשׂ הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבָיִם :
- (ה) וְעֲשִׂיתָ הָאִפֶּה סֹלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כְּתִית רְבִיעֵת הֵהָיִן :
- (ו) עֲלֵת תְּמִיד תַּעֲשֶׂיהָ בְּהַר סִינִי לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשָּׁה לַה' :
- (ז) וְנִסְכּוֹ רְבִיעֵת הֵהָיִן לְכֶבֶשׂ הָאֶחָד בְּקֹדֶשׁ הַסֹּדֶף נִסֹּךְ שֶׁכֶר לַה' :
- (ח) וְאֶת הַכֶּבֶשׂ הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבָיִם כְּמִנְחַת הַבֹּקֶר וְכִנְסָכּוֹ תַעֲשֶׂה אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַה' : פ
- (ט) וַבַּיּוֹם הַשְּׁבִיט שְׁנֵי כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם וְשְׁנֵי עֶשְׂרִינִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְנִסְכּוֹ :
- (י) עֲלֵת שֶׁבֶת בְּשֶׁבֶתוֹ עַל עֲלֵת הַתְּמִיד וְנִסְכָּה : ס

- (יא) וַבִּרְאֵשֵׁי חֲדָשִׁיכֶם תִּקְרִיבוּ עֲלֵה לַה' פָּרִים בְּנֵי בָקָר שְׁנַיִם וְאֵיל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה שְׁבַעַת תְּמִימִם :
- (יב) וְשִׁלְשָׁה עֶשְׂרִינִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לֶפָר הָאֶחָד וְשְׁנֵי עֶשְׂרִינִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְאֵיל הָאֶחָד :
- (יג) וְעֲשֹׂרֹן עֶשְׂרוֹן סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְכֶבֶשׂ הָאֶחָד עֲלֵה רֵיחַ נִיחֹחַ אִשָּׁה לַה' :
- (יד) וְנִסְכֵיהֶם חֲצִי הֵהָיִן וְהִיָּה לֶפָר וְשִׁלִּישֵׁת הֵהָיִן לְאֵיל וְרְבִיעֵת הֵהָיִן לְכֶבֶשׂ יִין וְאֵת עֲלֵת חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ לְחֲדָשֵׁי הַשָּׁנָה :
- (טו) וְשִׁעִיר עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאת לַה' עַל עֲלֵת הַתְּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ : ס

בראשי חדשים ובחולו של מועד קורין ארבעה וכו'.

שאלה : בעא מיניה עולא בר רב מרבא : פרשת ראש חודש כיצד קורין אותה **13 את בני ישראל**
ואמרת אלהם את קרבני לחמי, דהויין תמניא פסוקי, היכי נעביד?

- ניקרי תרי תלתא תלתא פסוקין - פשו להו תרי, ואין משיירין בפרשה פחות משלשה פסוקין.
  - ניקרי ארבעה ארבעה - פשו להו שבעה. **וביום השבת**, הויין תרי, **ובראש חודש**, הויין חמשה, היכי נעביד?
  - ניקרי תרי מהא וחד מהנד, אין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקים.
  - ליקרי תרי מהא ותלתא מהד - פשו להו תרי!
- תשובה :** אמר לו : זו לא שמעתי, כיוצא בה שמעתי. דתנן : **ביום הראשון בראשית, ויהי קריצ**, ותני עלה : **בראשית - בשנים, יהי קריצ - באחד.**

הסבר התשובה :

קושץ : והויין בה

- בשלמא **יהי קריצ באחד** - תלתא פסוקי הוו.
- אלא **בראשית בשנים** חמישה פסוקי הויין, ותניא **הקורא בתורה אל יפחות משלשה**

פסוקים !

תירוץ 1 : רב אמר : דולג

תירוץ 2 : ושמואל אמר : פוסק.

סיכום

	עלייה 1	עלייה 2	עלייה 3	עלייה 4	הבעייה
הצעה 1	א-ג	ד-ו	ז-י	יא-טו	ואין משיירין בפרשה פחות משלשה פסוקין (בסוף עלייה 2 יהיו 2 פסוקים שישארו עד סוף הקטע)
הצעה 2	א-ד	ה-ח	ט-יא	יב-טו	אין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקים (בעלייה 3 אי אפשר לקרוא רק את פסוק יא מהקטע הבא)
הצעה 3	א-ד	ה-ח	ט-יג	יד-טו	ישארו רק שני פסוקים בעלייה 4
הצעה 4 - דולג	א-ג	ג-ה	ו-י	יא-טו	
הצעה 5 - פוסק	א-אמצע ג	אמצע ג-ה	ו-י	יא-טו	

שאלה על רב: ורב דאמר דולג, מאי טעמא לא אמר פוסק?
תשובה: קסבר: כל פסוקא דלא פסקיה משה - אנן לא פסקינן ליה.
קושי על שמואל: ושמואל אמר: פסקינן? והא אמר רבי חנינא קרא: צער גדול היה לי
 אצל רבי חנינא הגדול ולא התיר לי לפסוק אלא לתינוקות של בית רבן. הואיל
 ולהתלמד עשויין.
תירוץ: ושמואל: התם טעמא מאי - משום דלא אפשר, הכא נמי - לא אפשר.

שאלה על שמואל: ושמואל אמר פוסק, מאי טעמא לא אמר דולג?
תשובה: גזירה משום הנכנסין, וגזרה משום היוצאין.
קושי על רב ושמואל: מיתבי: **פרשה של ששה פסוקים קורין אותה בשנים, ושל חמשה
 ביחיד. ואם הראשון קורא שלשה - השני קורא שנים מפרשה זו, ואחד מפרשה אחרת. ויש
 אומרים: שלשה, לפי שאין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקין.**
 למאן דאמר דולג - לידלוג, ולמאן דאמר פוסק - נפסוק!
תירוץ: שאני התם דאפשר בהכי

הברייתא

	ושל חמשה	ואם הראשון קורא שלשה
תנא קמא	ביחיד	השני קורא שנים מפרשה זו, ואחד מפרשה אחרת
יש אומרים	???	שלשה, לפי שאין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקין

	אין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקין (יש אומרים)	ואין משיירין בפרשה פחות משלשה פסוקין (תנא קמא - ושל חמשה ביחיד)
הסבר	כשמגיעים לקטע חדש, חייבים לקרוא לפחות 3 פסוקים (יש אומרים)	אי אפשר לקרוא קטע ולהשאיר ממנו עד סוף הפרשה פחות מג' פסוקים
חשש למה?	משום הנכנסין - אלו שמאחרים ויבואו לאחר העלייה הזאת יחשבו שקראו פחות מג' פסוקים כי יראו שהתחילו מפסוק שני או שלישי ולא ידעו שקרא מהפסיקה הקודמת	משום היוצאין - אלו שיוצאים מוקדם יחשבו שיקראו בעלייה הבאה פחות משלושה פסוקים - רק מה שנשאר בקטע הזה

פסיקת ההלכה בעניין הברייתא האחרונה: אמר רבי תנחום אמר רבי יהושע בן לוי: הלכה כיש אומרים.
עוד פסיקת הלכה ע"י רבי תנחום: ואמר רבי תנחום אמר רבי יהושע בן לוי: כשם שאין מתחילין בפרשה
 פחות משלשה פסוקים - כך אין משיירין בפרשה פחות משלשה פסוקים.

קושי: פשיטא! השתא ומה אתחלתא, דקא מקיל תנא קמא (**ואחד מפרשה אחרת**)- מחמירי יש
 אומרים (**שלשה**), שיור (**ושל חמשה ביחיד**) דמחמיר תנא קמא, לא כל שכן דמחמירי יש אומרים?
תירוץ: מהו דתימא: נכנסין - שכיחי, יוצאין - לא שכיחי דמנחי ספר תורה ונפקי, קמשמע לן.
קושי: ותנא קמא מאי שנא שיורי דלא - משום יוצאין, אתחולי נמי - גזירה משום הנכנסין!
תירוץ: אמרי: מאן דעייל - שיולי שיייל.
שאלה: שלח ליה רבה בריה דרבא לרב יוסף: הלכתא מאי?
תשובה: שלח ליה: הלכתא דולג, ואמצעי דולגן.

זה הכלל כל שיש בו מוסף וכו'.

שאלה: איבעיא להו: תענית צבור בכמה?

- ראש חדש ומועד דאיכא קרבן מוסף - ארבעה, אבל הכא דליכא קרבן מוסף - לא,
- או דלמא: הכא נמי איכא מוסף תפלה?

	המקור	הדחייה
הצעה 1	בראשי חדשים ובחולו של מועד קורין ארבעה הא בתענית צבור - שלשה!	אימא רישא: בשני ובחמישי, ובשבת במנחה קורין שלשה , הא תענית צבור - ארבעה! אלא, מהא ליכא למישמע מינה
הצעה 2	דרב איקלע לבבל בתענית צבור, קם קרא בסיפרא, פתח בריך, חתים ולא בריך מכדי רב בישראל קרא, מאי טעמא חתם ולא בריך? לאו משום דבעי למיקרי אחרינא בתריה?	לא, רב בכהני קרא, דהא רב הונא קרי בכהני.

הצעה 3	זה הכלל: כל שיש בו ביטול מלאכה לעם, כגון תענית צבור ותשעה באב - קורין שלשה, ושאינן בו ביטול מלאכה לעם, כגון ראשי חדשים וחולו של מועד - קורין ארבעה	אמר רב אשי: והא אן לא תנן הכי: זה הכלל: כל יום שיש בו מוסף ואינו יום טוב - קורין ארבעה, לאתווי מאי - לאו לאתווי תענית ציבור ותשעה באב!
---------------	---	---

קושי על הדחייה של הצעה 2: בשלמא רב הונא קרי בכהני - דהא אפילו רב אמי ורב אסי, דכהני חשיבי דארעא ישראל, מיכף כייפו ליה לרב הונא. אלא רב, הא איכא שמואל, דכהנא הוה ודבר עליה!

תירוץ: שמואל נמי מיכף הוה כייף ליה לרב, ורב הוא דעבד ליה כבוד. וכי עביד ליה - בפניו, שלא בפניו - לא עביד ליה.

חיזוק לדחייה: הכי נמי מסתברא דרב בכהני קרא, דאי סלקא דעתך בישראל קרא - לפניה מאי טעמא בריך?

דחיית החיזוק: לאחר תקנה.

קושי על הדחייה: אי הכי לאחריה נמי לבריך?

תירוץ: שאני היכא דיתיב רב, דמיעל עיילי מיפק לא נפקי.

קושי על רב אשי: ולרב אשי מתניתין מני? לא תנא קמא ולא רבי יוסי. דתניא: **חל להיות בשני ובחמישי - קורין שלשה ומפטיר אחד. בשלישי וברביעי קורא אחד ומפטיר אחד. רבי יוסי אומר: לעולם קורין שלשה ומפטיר אחד.**

קושי נגד הקושי: ואלא קשיא **זה הכלל!**

תירוץ: לא, לאתווי ראש חודש ומועד.

קושי על התירוץ: הא בהדיא קתני לה: **בראשי חדשים ומועד קורין ארבעה!**

תירוץ: סימנא בעלמא יהיב, דלא תימא יום טוב וחולו של מועד כי הדדי נינהו, אלא נקוט האי כללא בידך: כל דטפי ליה מילתא מחבריה - טפי ליה גברא יתירא. הלכך,

היום	מה מיוחד בו	כמה קוראים
בראש חודש ומועד	דאיכא קרבן מוסף	ארבעה
ביום טוב	דאסור בעשיית מלאכה	חמשה
ביום הכפורים	דענוש כרת	ששה
שבת	דאיכא איסור סקילה	שבעה

